

AKTUALNO VPRAŠANJE

V tovarni »Plamen« v Kropi porabijo za kurjenje žarilnih kotlov letno okoli 450 m³ bukovičev drv. Kljub temu, da jih je na Jamniku in okoliških vaseh dosti, jih »Plamen« dobiva od Kmetijsko-gozdarskega posestva iz Kočevja. Tovarna »Plamen« se je pred nedavnim obrnila na KZ Podnart s prošnjo, da bi jo le-ta oskrbovala z drvmi, ki bi jih nakupovala pri okoliških kmetih. Na posvetu z zastopni-

kom KZ Podnart so ugotovili, da tega ni moč uresničiti, čeprav je v okolici dovolj suhih drv. — Kmetje smejo namreč prodati drva po 2500 din za m. (pri tem pa plačajo sami gozdno takso in ostale obveznosti ter prevoz). Zato kmetje prodajajo tistim, ki lahko plačajo drva po tej ceni, ker pravijo, da se upravičeni prodajati kvalitetna drva po taki ceni, če predhodno sami plačajo gozdno takso.

»Plamen« pa posestnikom ne sme plačevati drv po tej ceni, če pa jih posestniki dajo Kmetijski zadrugi, morajo plačati še tako imenovano zadržno »maržo«. Zate pa dobiva »Plamen« drva s Kočevskega po 3500 din kub. meter, zraven pa plačuje še prevoz; po drugi plati pa Jamničani vozijo drva skozi Kropo mimo »Plamena« v druge kraje. Ali takega navskrižnega prevažanja, ki po nepotrebnem obremenjuje transportna sredstva in zvišuje cene, res ni moč odpraviti. C. R.

Nezakonita delitev stanovanj v Radovljici

Po republiški Uredbi o razdeljevanju in odpovedi stanovanj so za opravljanje stanovanjskih zadev na področju občine določene stanovanjske komisije in stanovanjska uprava. Stanovanjske uprave se ustanovijo pri vseh občinah brez izjeme, stanovanjske komisije pa samo v tistih krajih, kjer se uporabljajo določbe že citirane uredbe. Med taka področja spada tudi Radovljica in je Občinski ljudski odbor imenoval stanovanjsko komisijo. Razen nje posluje kot administrativni organ tudi stanovanjska uprava.

Ceprav zakonito določilo omenjene uredbe določa, da je prva naloga stanovanjske komisije v tem, da sestavlja vsakega pol leta (v januarju in juliju) na podlagi seznama prosilcev seznam upravičenih pričakovalcev stanovanj, je bil tak seznam sestavljen zadnjikrat 27. 7. 1955. Važnost in pomembnost seznama upravičenih pričakovalcev stanovanj je dobil svoj izraz tudi v zadnji republiški uredbi, kjer je določeno, da mora tak seznam potrditi v občinah, katere nimajo sveta za stanovanjske zadeve, najvišji organ oblasti na tem področju t. j. občinski ljudski odbor. Poleg tega pa pomembnost tega uradnega akta izhaja tudi iz tega razloga, da se sme stanovanje dodeliti samo prosilcu, ki je vpisan v seznam upravičenih pričakovalcev. Stanovanjska uprava pa sme praviloma dodeliti stanovanje po vrstnem redu vpisa v omenjeni seznam.

Ze nekaj let so v Radovljici v gradnji novi stanovanjski bloki. Nekateri so bili gotovi in vseljivi že v letu 1955, medtem ko je bil en blok zgrajen konec lanskega leta. V letu 1956 so se v decembru 1956 brez odločbe stanovanjske uprave samovoljno vselili nekateri vodilni oblastveni in družbeni uslužbenci iz Radovljice. Noben izmed navedenih ni imel odločbe pristojnega organa o dodelitvi stanovanja. Se več! Do samovoljne vselitve je prišlo, še preden je kolovdacijska komisija pregledala stanovanja; že samo to dejanje je prekršek.

Kdo je torej razdeljeval ta stanovanja? Občinski ljudski odbor v Radovljici je dal le kratek odgovor, da je to storila posebna komisija, sestavljena iz vodilnih uslužbencev občine in občinskega komiteja ZK. Ne bo odveč omeniti, da zadevna republiška uredba izključuje vsako vmešavanje uslužbencev občinskega odbora v stanovanjske zadeve s svojim zakonitim določilom, da ti uslužbenci ne morejo biti člani stanovanjske komisije. Kot vidimo, je v tej stanovanjski zadevi odločal »novi organ«, sestavljen prav iz vseh, ki so glede tega odločanja po zakonu izključeni.

Gre torej za grobo kršenje pristojnosti, ki je prenesena na samoupravne organe. V širokem razmahu samoupravljanja na vseh področjih in nenehnega razvoja socialistične demokracije ni in ne more biti prav nobene opravičila, da v stanovanjskih zadevah, ki so v družbeno-političnem pogledu najbolj akutne in občutljive, odločajo uslužbenci občine, čeprav je s to nalogo in delovnim področjem ustanovljen oblastveni organ. Pri nasprotnem pojmovanju tudi ni prav nič čudnega, da je na seji stanovanjske komisije v Radovljici z dne 11. X. 1956 na posebno vprašanje člana te komisije, kako bo s razdeljevanjem stanovanj v novih blokih, predsednik stanovanjske uprave slednjega zavrnil, da bo že o tem odločal ob-

činski odbor sporazumno s stanovanjsko komisijo. To soglasje stanovanjske komisije pa ni bilo nikdar dano in ga tudi ni nihče zahteval.

Ni namen tega prispevka, da presoja pravilnost in pravičnost omenjene razdelitve stanovanj po uslužbenih občinah. O tem naj odločajo organi, ki so za razdeljevanje stanovanj pooblašani in pristojni. Ne bo pa odveč omeniti, da je bilo med drugim stanovanje v novem bloku nakazano tudi osebi, katere je vložila prošnjo za dodelitev stanovanja šele 14. 6. 1956 in je do sedaj stanovala s 4-člansko družino v stanovanju, obstoječem iz dveh sob, kuhinje, vseh potrebnih priključkov, v skupni izmeri 66,50 kvadratnih metrov, da ni bil nihče vpisan v seznam pričakovalcev ter je prišlo do vselitve brez predpisane kolovdacije. Vsa ta zamenjava za »boljše stanovanje« je bila opravljena v času, ko se nekateri delavci, ki imajo že nekaj let vložene prošnje, še vedno brez stanovanja. Tako n. pr. delavca Z. F. in K. J. stanujeta s 4-člansko družino v sobi brez kuhinje, N. M., ki bolega na TBC, pa stanuje s 5-člansko družino v podstrešnem stanovanju.

Se o višini najemnine. Novozgrajeno stanovanje v novem bloku stane 4 milijone din, medtem ko je najemna nerazumljivo določena na izredno nizek znesek, povprečno 2000 din. Če računamo življenjsko dobo takega stanovanja največ na 80 let, bi najemnina v teh letih znesla skupaj le cca 2 milijona din, t. j. polovico dejanske cene stanovanja brez ostalih dodatnih doplačil, kot so vzdrževanje stanovanja, obresti in podobno. Splošno je znano, da plačujejo najemnino v Radovljici (letoviški kraj) za stanovanja ostali najemniki, ki stanujejo v neprijetno slabših in starih stanovanjskih hišah, približno v isti višini.

Drobni stavki

Tokrat smo zabeležili kratek povzetek in sklep iz razprave delavskega sveta tovarne »Plamen« Kropa, ki je zasedal v četrtek, 31. januarja.

Direktor Lenarč Petrač: Tudi v našem podjetju se je pokazala potreba po »svetovalcu za organizacijo dela«, ker so v proizvodnji še vedno pomankljivosti. V podjetju imamo že pripravljeno osnutek organizacijske sheme, ki ga bomo proučili na prvem sestanku kolegija.

Član UO Jernej Dermota: Svetovalec organizacije dela v našem podjetju ni potreben, ker morajo taka dela opravljati vodilni uslužbenci.

Član DS ing. Janez Šmitek: Akcija za izboljšanje organizacije dela, ki smo jo pričeli lani, je imela doslej v našem podjetju popolnoma svojstven značaj. Iz dosedanjih poskusov se jasno vidi, da v »Plamenu« ne gre v prvi vrsti za izboljšanje organizacije, ampak za ustvarjanje izjemnega položaja posameznika, za položaj »organizatorja«, ki bi bil izven vodilnih uslužbencev, pa bi bil kljub temu nad njimi, itd.

Direktor: Mislím, da zavajanje članov DS z neresničnimi obitki ni uместno.

Sklep: UO naj osnuje 5-člansko strokovno komisijo, da bo sestavila organizacijsko shemo in jo predložila DS na vpogled. R. C.

GLAS

GORENJSKE

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNIH LJUDI ZA GORENJSKO

Jesenice v prahu in dimu

Jesenice in bližnja okolica, predvsem pa prostor neposredno okoli Železarn, je vedno prekrita z dokaj opazno plastjo prahu. Prebivalci Jesenic in okolice se vse pogosteje pritožujejo, da je zrak, uhlasi še v zadnjih dveh mesecih, neznošen. V hišah, ki so v bližini Železarn, ne morejo zaradi prahu nikdar dovolj prezračiti stanovanj. Zdravniki pišejo v kartoteke iz dneva v dan več obolenj pri dojenčkih, mladini in odraslih.

Zakaj? V zadnjih desetih letih se je jeseniška železarna zelo razširila. Zgradili so kauerje, prčne peči, nove generatorje itd., niso pa skrbeli, da bi istočasno montirali tudi zaščitne naprave. Delavci, prebivalci Jesenic in okolice, vse bolj čutijo, koliko škode povzročata prah in plin, ki izhajata iz dimnikov. Samo iz visokih peči, ki jih kurije s koksom, uhaša dnevno okoli 48 ton prahu, 10 ton prahu pa napolni ozračje pri izgorevanju koksa v ostalih pečeh. Posebna komisija, ki je skupno s CHZ pregledovala stanje, je ugotovila, da je v ozračju zaradi izgorevanja premoga dnevno 16 ton žveplovega dioksida. Te številke vzbujajo prav gotovo upravičeno bojazn, saj moramo upoštevati, da je ozračje iz dneva v dan bolj nasičeno s prahom in škodljivimi plini.

Posledice vsega tega zastrupljanja se delno že kažejo. Gospodarska škoda je v zadnjih desetih letih, po ocenah strokovnjakov, dosegla že dragocene milijone. Ajda na primer že nekaj let sploh ne obroni. V okolišju Jesenic, Javnornik in Koroška Bela je 7511 dreves obrodilo le 50%, 5% dreves pa je sploh popolnoma uničenih. Prav tako se je zmanjšal donos krmnih rastlin za okoli 20%. V krajih Hrušica, Blejska Dobrava in Potoki je uničeno 2% sadnega drevja (114 dreves), skupna vrednost uničenega drevja v vseh teh krajih pa bi znašala v zadnjih desetih letih samo zaradi zapraševanja 16.745.780 din. Približna škoda v obeh okoli-

ših pa presega 132.250.000 dinarjev. V teh zneskih je upoštevana samo škoda, ki nastaja zaradi zapraševanja. Če bi upoštevali še škodo, ki jo povzročajo plini, bi po mnenju nekaterih strokovnjakov ta številka narasla za več kot trikrat. Hudo škodo pa trpijo tudi poslopja. Ugotovili so, da škoda zaradi plinov in prahu dosega 72,5% letne amortizacijske vsote, če vzamemo, da se stavbe amortizirajo v 50 letih.

Pri vsem tem pa še vedno nismo upoštevali ljudi. Posledice zastrupljanja le-ti že občutijo, pričakujejo pa, da se bodo čez čas pokazala še vse hujša obolenja. Izdatki za zdravstvene usluge so v jeseniški občini v primeri z ostalimi krajji največji. Vedno pogostejša so vnetja nosnih sluznic, gripa, sapnika, več je kroničnih in akutnih kožnih obolenj, predvsem ekcemov, dojenčki postajajo rahilnični itd.

Železarna sicer že dlje obljublja, da bo zaščitne naprave uredila, vendar je bolj ali manj ostalo vse pri obljubah. So ljudje res samo številke? Čistilne naprave za te peči, ki jih ponekod v inozemstvu že imajo, bi veljale okoli pol milijarde. Razen tega pa problem ne bi bil nit v celoti rešen. V Jugoslaviji namreč nimamo metalurškega premoga in rude, vsa naša ruda vsebuje velik odstotek žvepla.

Železarna je sicer naredila zaščitne naprave za zgornje dele, vendar se bo s tem zboljšalo le stanje v okolici Jesenic, v neposredni bližini pa bo zapraševanje še enako.

Torej Jeseničanom še kar grozi prah in plin? Do kdaj še?

Ker ni pravega odziva iz železarn, ker le-ta ne kaže pravega prizadevanja, je Občinski ljudski odbor sklenil:

Zgornje zaščitne naprave morajo biti gotove do 15. februarja, spodnje v treh mesecih, zaplinjevanje pa mora biti onemogočeno do konca leta.

Lj.

V PETEK SO BRANJEVKE NA TRGU V KRANJU NUDILE JAJČKA ŽE PO 18 DINARJEV KOMAD (slika spodaj). — DELAVCI »KOMUNALE« POLSTAVLJAJO HIŠICE ZA KRMO. ŠKODA, DA SE NISO ŽE PREJ SPOMNILI (slika desno)

V SLIKI IN BESEDI

naš razgovor

S kurirsko torbo po gozdovih

Ze več kot deset let je minulo, kar je Boris Praeprotnik - Pavle s Potok skoró vsak dan hodil z Javorniških rovt na Koroško in nazaj. Največkrat je sredi zime s kurirsko torbo gazil po visokem snegu čez Karavanke in prenašal partizansko pošto. Zaupali so mu, vedeli so, da bo Pavle gotovo prinesel pošto, da se bo s svojo iznajdljivostjo že nekako pretolkel skozi zasede.

Pavle se še dobro spominja tistih dni, ve, kako so se zbirali prvi partizani okoli njegovega doma, kako je opozarjal na nevarnosti ilegalce, ki so se zadrževali v Cimpkovi hiši.

Kmalu je bil ranjen v desno nogo.

»Celo noč sem potem še z ra-

njeno nogo hodil, da sem prišel do prve hiše,« je zamišljeno pripovedoval. Čevelj je bil poln krvi, lotevala se ga je vrtoglavica, pa vendar se je »zmazal«. Leta 1944 ga je krogla zadela še v levo nogo. Vendar se tudi tega ni ustrašil, vztrajal je in se ponosen vrnil ob osvoboditvi domov.

In kako živi tovariš Praeprotnik sedaj?

Invalid je in se je zaposlil kot vratar pri jeseniški Železarni. Razen spominov na tiste junaške dni boja, hrani tudi dve odlikovanju za hrabrost in zaslugo za narod II. in III. stopnje.

Pred dnevi so ga obiskali tudi njegovi tovariši, član. Okr. odbora Zveze borcev iz Kranja.

Spominjali so se skupaj preživelih dni v gozdovih in — lučica v Pavlovi lovski kočici, ki si jo je sam zgradil, je gorela še pozno v noč...

Lj.

ROMAN
SLIKANICA
ZANIMIVOST
FILM

ZADNJA STRAN

MIMI MALENEK KONIC
VIGENC ROMAN

10

Iz zgornje hiše je prinesla naročaj ponošene obleke. Boljšo je shranila v skrinjo, menila je, da bi jo brat utegnili potrebovati. Bil je visok in suhljat, skoro tak kot oče, samo v ramenih bi mu bila zdaj še preširoka, toda z leti se bo fant naredil. Ob slovesu mu je dala očetovo črno suknjo z zametnim ovratnikom in zavihki, nič mu ni bila prevelika.

Berači so jo obstopili in, da jih bo obdarila. Ana je razgrnila vsak kos posebej in si ga še enkrat ogledala. Ogle dovala je obnošene gosposke suknjiče, podložene hlače, telovnike in srajce, ki jih je pokojni oče nosil, ko je že bolehal. Skoro sram jo je bilo, da ne more dati česa boljšega. Kakor bi se hotela opravičiti, je pri vsakem kosu posebej menila, da je še dober, malo obnošen, pa tudi skrbno opran, zato naj se nihče ne boji, da bi našel bolezen. Berači so ji jemali obleko iz rok, potem pa so se kar vpricho nje pričkali, kdo je dobil več in boljše. Hrupo so zamenjavali med seboj. Ko se jih je odkrižala, je naročila hlapcu, naj zapreže saži. Namenila se je k stricu Filipu v Železnike.

Pred odhodom je prišel k njej stric Miklavž. Zjutraj je bil pri zadušnici, zdaj pa se je že preoblekel. Stal je pred njo, močno postaran, beden, v obnošeni delavniški obleki in se ji je zasmilil, čeprav ves teden po očetovi pogrebščini nista govorila več kot za potrebo. Še tega mu ni povedala, da je končno le oddala vigenc Dominiku.

„Mislim, da bi začeli spet delati,“ je rekel Miklavž.

Ana je globoko zajela sapo, le nerada mu je odgovorila: „Nimam denarja, da bi plačevala delavce. Ko pride Dominik, boste začeli delati.“

„Torej te je Zgonc le pretental,“ je zamrmral Miklavž. Razjezila se je. „Kaj me je pretental! Oddala sem mu, da ne bo stalo prazno. Alešu je bilo tudi prav.“

„Fant ne ve, kaj je zanj dobro. Čemu mu je bilo treba nazaj v šole? Doma naj bi bil ostal! Čepel bo pri bukvah, Zgončev bo pa bogatel iz njegovega. — Koliko pa je dal stari?“

„Tristo.“

Starcu je planila rdečica v lica. „Tristo — za spodnjega? Ali veš, da je v njem prostora za dvajset delavcev? Če dobi le dva delavca, bo imel dobiček!“

„Koliko pa bi morala zahtevati?“ je negotovo vprašala Ana.

„Tja...“ Tudi stric Miklavž ni vedel, koliko bi moral Zgonc plačati. „Če bi imela lastne delavce, bi lahko zaslužila petkrat, desetkrat toliko,“ je rekel naposled.

„Saj imamo še zgornji, veliki vigenc. Lahko začnemo na svoje,“ je čez čas menila Ana.

„To imaš pamet!“ se je obregnil stric. „Zgonc bi ti pobral kupce pred nosom. V enem vigencu ne moreta delati dva gospodarja.“ Jezno se je obrnil. „Babe imate dolge lase, pa kratko pamet. Naredila si po svoje, mene nisi vprašala, tudi poslušala me nisi. Jaz bom pa šel, kakor sem rekel. Dominiku ne bom delal.“ Zdelo se je, da ga skrbi misel, kam naj se dene.

„Nikamor ne boste šli,“ je nejevoljno rekla Ana. Jezila jo je ta res z vigencem. Morebiti se je res prenagnila. Toda Zgonc ji je denar kar vsilil... Jezna je bila na Zgonca, jezna tudi na Miklavža, zato je rezko dejala: „Vi bi že delali, kdo bi pa prodajal? Spet bi šlo tako kot zadnje čase, to pa je slabše kot nič.“

„Jaz bi prodajal,“ se je ponesel Miklavž. „Ne misli, da ničesar ne znam!“

Kaj bo z eno največjih turističnih zanimivosti na Gorenjskem?

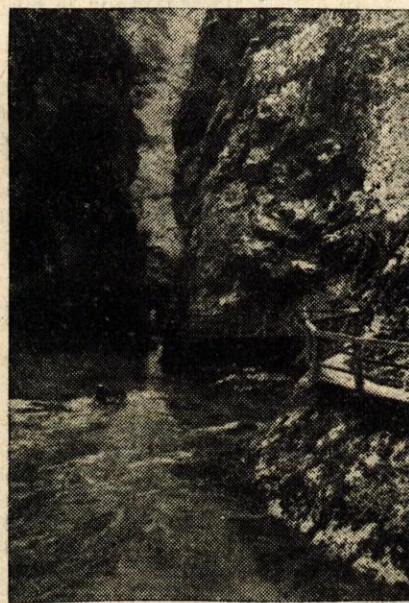
Slap Peričnik vsako leto nižji

Visoko pod Vrtaško planino izvira Peričnik. V divjih brzicah se prebija do navpične pregrade, ledeniškega konglomerata, skozi katerega si je izsilil ozek prehod, da je potem v dveh slapovih zgrmela voda v globino. Medtem ko je zgornji slap skrit in ga opazi lahko samo tisti, ki ve zanj, pa je spodnji 52 m visok in zaradi svoje veličastnosti ena najlepših turističnih znamenitosti na Gorenjskem. Ze nekaj let pa slap izgublja na svoji višini: voda je izlivala korito in prodrla do mehkeje plasti konglomerata, v katerega prodira vedno bolj in bi morali slap obrniti v korito, skozi katero je padal pred letom 1926, sedanje korito pa zalili z materialom, ki bi ga voda ne razjedala.

Sega njihov društveni okvir in da bi ga morali opraviti občina, okraj in republika. Kakorkoli že: dejstvo je, da domače Turistično društvo brez dotacij tega problema ne more rešiti. »Korito Peričnikovega slapu pa je vedno globlje in dalj ko bomo čakali, večji bodo stroški,« pravi tov. Tolar, predsednik TD Dovje - Mojstrana.

Znameniti turisti so trdili, da je dolina Vrtaška najlepša alpska dolina. Nemalo zaradi Peričnika. Ta je zdaj v nevarnosti. Upajmo, da je bodo odgovorni ljudje pravočasno odstranili. J. S.

S tem problemom se je na svoji seji dne 27. januarja ukvarjal upravni odbor Turističnega društva Dovje - Mojstrana. Odborniki pa so lahko samo ugotovili, da tega problema s svojimi skromnimi sredstvi pač ne morejo reševati. Od 22.000 din, kolikor je imelo društvo v letu 1956 dohodkov (od gostišča), je porabilo polovico za čiščenje cest, polovico pa za pleskanje javnih klopi. Letos nameravajo urediti okolico Peričnika in kopalništva v Mlinci, samega slapu pa se ne nameravajo lotiti. Mnenja so, da to delo pre-

SOTESKA VINTGAR —
»MEKA« TURISTOV

ZGODOVINSKI IN TRUHI PARTIKI Z GORENJSKE

Izmed premnogih sotesk in divjeromantičnih tesni v naši domovini (Zanica pri Kranju, Gorenja Savinjska dolina, Tržiška Bistrica, Gornja Kokra, Iška, Huda luknja in dr.) je po izvenrednih prirodnih krasotah gotovo najimpozantnejši naš Vintgar pri Bledu.

Vintgar je prav tako znan kot letovišče Bled. Je to divjeromantična, 1600 m dolga, globoko v skale zarita soteska, skozi katero si krči pot rečica Radovina, ki pada ob izhodu preko skalnatega praga 28 m globoko kot slap Sum. Ta padec Radovine je tudi izrabljen za pogon generatorjev v elektrarni pod slapom. Divja in slikovita je ta soteska. Navpične, skalnate stene se dvigajo proti nebu, voda hrumi in bobni in se leskeče v tisočeri barvah. Pot skozi tesni prestopa z enega brega na drugega po umetno in varno zgrajenih hodnikih in stopnicah. Dvakrat se bregova zblížata prav na tesno. Ta kraj se imenuje Pekel. Skozenj dospemo ob manjših slapovih iz hladnih tesni v odprto dolino k restavraciji Vintgar.

Tesni, skozi katere prihrumi Radovina, so bile dolgo dobo povsem neznane. Sele februarja 1891 sta skušala prodreti čez skale in bregove gorjanski župan Jakob Zumer in blejski fotograf Lergertporer. Pot je bila skrajno nevarna in težavna.

Večkrat sta se morala vrniti. Slednjč sta le prodrla skozi vse sotesko in Sergetporer je posnel nekaj najlepših delov divje pokrajine. Blejci so takoj uvideli, kako velikega pomena bi bila soteska za njihovo letovišče, če napravijo pota ob Radovini in bi bila soteska tako vsakomur dostopna. Sestavili so odbor z Jakobom Zumrom na čelu. Z različnimi zbirkami med letoviščarji, s podporo deželnega odbora, Kranjske hranilnice in z dobičkom od raznih prirediteljev (v ta namen je priredil na Bledu koncert tudi znani slovenski operni pevec — tenorist Naval — Pogačnik), so nabrali toliko, da so napravili pota in galerije skozi tesni, imenovane Vintgar (ime po hribu na desnem bregu Radovine). Slovesna otvoritev je bila avgusta 1893. Ob tej priliki so odkrili v najlepšem kraju v soteski spominsko ploščo zaslužnemu Jakobu Zumru. Jeseni 1926 je velika povodenj podrla v Vintgarju vse mostove in galerije. Zveza za tujski promet pa jih je na novo postavila.

Med mnogimi krasotami naše slovenske zemlje je Vintgar med prvimi. S svojo romantično lepoto prekaša po zatrditvi domačih in tujih očividcev podobne soteske v Avstriji, Tirolski in Švici. Razlika je le v tem, da znajo drugi narodi vse drugače kot mi izkoristiti svoje naravne lepote.

Dober dan
želim!
Ne
ustraišite
se!

Tako se oglasi dimnikar ponavadi vsak drugi petek v mesecu pri vseh strankah.

In kot malašč! Stedilniki se takrat skoraj vedno topli. (To zlasti sedaj, pozimi!)

Prenekaterikrat se gospodinja hudejeje nanje. Destikrat neupravičeno, saj se dimnikarji res potrudi, da čim manj zamažejo. Tak je pač njihov poklic. Destikrat sila nevaležen.

JOSIP JURČIČ
JANKO KERŠNER
ROKOVNJAČ
PRIREDIL
Edo ROBLEK
RIŠE
Milan BATISTA

37. Poljak hoče skočiti za ubežnikom, a dr. Burger ga zadržal. Pove mu, da mu je ljubše, če je rokovanjač zbežal, kakor bi ga imel zaprtega tu v gradu, kamor ponoči lahko vdre cela tolpa, da bi rokovanjača osvobodila.

Sploh sta se dr. Burger in Poljak v mnenjih glede rokovanjačev precej razhajala. Čeprav je bil prvi francoski maire, se mu vendar ni ljubilo vtikati glave tja, kjer jo prav tako lahko puste Francozi.

38. Poljak pa je bil mnenja, da morajo udariti sami, če Francozi zaradi prešibkih vojaških sil ne morejo.

Ko sta tako že prišla na razgovor o Francozih, se je oskrbnik spomnil, da je Gropa naročil, naj brdski pisar sporoči, kdaj Francozje... (naprej Blaž ni slišal).

Zdaj se posveti mairu. »Priatelj sesed, če bi pa utegnile biti resnične!«

39. »Kako to mislite?«

»Veste da ste skoraj gotovo zadeli, če sumite, da hočejo Francoze napasti. Bržda bo stvar v zvezi z denarjem, saj se je moj pisar prav sadnje dni mudil v Črnom grabnu.«

40. Maire je razložil oskrbniku, da je prišel na to misel, in čimbolj je premišljeval, tembolj verjetna se mu je zdela. Takih sitnosti, da bi Francoze eropali prav na ozemlju, za katerega odgovarja on, pa dr. Burger ne bi imel rad. Zato sta sklenila s Poljakom, da je treba sporočiti nevarnost v Ljubljano.